

det er deres Kendskab til Forholdene i Forbindelse med Samarbejdet med Generaldirektøren, der i saa Henseende skulde være det afgørende.

Det ærede Medlem spurgte, om jeg havde noget imod, at man satte højst 3 Distrikter i Styrelsesloven. Det har jeg absolut ikke, det kan vi meget let blive enige om, jeg tror, det vil stride ganske imod den almindelige Opfattelse af Organisationsordningen at gaa til flere Distrikter.

Det ærede Medlem udtalte dernæst, at han gik ud fra, at jeg vilde følge Kommissionens Ord med Hensyn til at være varsom med at udlægge Bygningsarbejde til Distrikterne. Jeg erkender, at min Tanke er gaaet noget videre, jeg mener, at en hel Del mere kunde lægges ud, men selvfølgelig skal der nok blive vist Varsomhed, det skal Administrationen nok sørge for, jeg tror godt, jeg foreløbig kan indrette mig paa at puffe lidt paa, der skal sikkert nok blive vist den fornødne Varsomhed i saa Henseende. Det ærede Medlem mente, at man ved at flytte for meget ud vilde komme til at vade lovlige meget i Papir. Ja, det er rigtigt nok, hvis man ikke kan tænke sig den Mulighed, at man indretter sig paa at forhandle mundtligt, hvis man ikke kan tænke sig den Mulighed, at Distriktsingeniøren og Banechefen forhandler mundtligt om den samme Tegning og med et blaat Blyant retter med Streger det, der skal rettes. Hvis det hele skal foregaa skriftligt, bliver det Papir, men hvis man tænker sig, at den øverste Banechef direkte forhandler med Distrikterne og med et blaat Blyant retter paa den paagældende Plan, er det muligt, at det kan ske, uden at man kommer til noget øget Papirforbrug.

Det ærede Medlem Hr. Slesbager udtalte med Hensyn til Takstloven, at for ham var Undtagelsestarifferne og Privatoverenskomsterne af væsentlig Betydning; jeg indrømmer, at de er af væsentlig Betydning, men saa sagde det ærede Medlem, at han var lidt betænkelig ved Bestemmelsen om, at det var Generaldirektøren, der skulde træffe de private Overenskomster. Det har i Kommissionen været drøftet meget indgaaende, og der er en lille Antydning af, hvad Kommissionen har ment, i dens Betænkning, hvor man siger, at ved at lægge det i den forretningsmæssigt ansvarlige Generaldirektørs Haand udelukker man enhver Mistanke om, at det ikke er rent saglige forretningsmæssige Hensyn, der er de afgørende. Det er rigtigt, at der staar, at Ministeren skal fastsætte de almindelige Regler, det

bliver et Slags Regulativ efter Generaldirektørens Indstilling; men Afgørelsen i de enkelte Tilfælde bør dog ganske sikkert ligge hos Generaldirektøren. Jeg er imidlertid ganske villig til at drøfte dette Spørgsmaal nærmere i Udvalget og ogsaa til i Udvalget at give den nærmere Redegørelse og Motivering herfor, som kan være nødvendig.

Det ærede Medlem gav mig ogsaa personlig Tilslutning til Spørgsmaalet om de generelle Takstnedsættelser; han mente ikke, dette havde større Betydning, og erklærede, at der var nogen Betænkelighed indenfor Partiet; og jeg forstaar, at det er det ærede Medlem Hr. S. C. Nørgaard, som jeg med stor Beklagelse ser fjerne sig mere og mere fra sit Mindretalsstandpunkt, desværre ikke i Retning af at søge Flertallet, men at komme bort fra det — jeg forstaar, at det er ham, der repræsenterer denne Betænkelighed. Det ærede Medlem sagde, at han kunde tænke sig, at man i Stedet for at fastsætte Maksimaltakster fastsatte Normaltakster, men saaledes, at naar man saa vilde gaa op eller ned med Taksterne, skulde man til Gengæld have Finansudvalgene og Jernbaneraadet med. Men er det ikke at binde langt stærkere, end man nu er bundet? Nu er der dog sat Maksimaltakster; og i §§ 60, 61 og 63 i Takstloven er der ikke alene tilladt, men paabudt en Mængde Nedsættelser, som Statsbanerne frit kan foretage, hvor man altsaa kan bevæge sig op og ned. Hvorledes vil man nu mene, at det skulde være en Lettelse at have Normaltakster, hvor man skulde have Tilladelse til at gaa op og ned? Jeg synes, det vilde være at binde endnu stærkere.

Jeg maa sige, at jeg betragter Spørgsmaalet om, at Ministeren faar Tilladelse til at bevæge sig ogsaa med de generelle Takster — indenfor de af Rigsdagen fastsatte højeste Takster —, som værende af ganske overordentlig vigtig Betydning. Der er rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Bjerring sagde, at det betyder en Forsinkelse, om ikke andet, hvis man bevarer det nuværende. Der er Tider af Aaret, hele Halvaar, hvor Finansudvalget ikke er inde, og hvor man altsaa er ganske ude af Stand til at foretage Takstændringer, som det dog tager Tid at overveje; man begynder maaske i Februar—Marts med at undersøge, og kommer man saa i Maj Maaned til Finansudvalget, er dette borte, saa man skal vente et halvt Aar, inden noget kan ske; og maaske er de Forhold, som da nødvendiggjorde en Takstfor-